

Daniels bok – nummer sytten

Profetiske forbindelser: Nebukadnesars gullbilde og søndagsloven

Jeff Pippenger

2023-12-12

Søster White identifiserer ofte gullstatuen på Dura-sletten som søndagsloven.

«En avgudssabbat er blitt opprettet, slik gullbildet ble reist opp på Durasletten. Og slik Nebukadnesar, kongen i Babylon, utstedte et dekret om at alle som ikke ville falle ned og tilbe dette bildet, skulle drepes, slik vil det bli kunngjort at alle som ikke vil ære søndagsinstitusjonen, skal straffes med fengsel og død. Slik blir Herrens sabbat trampet under fot. Men Herren har erklært: ‘Ve dem som gir urettferdige lover, og dem som skriver ned den plage de har foreskrevet’ [Jesaja 10:1]. [Sefanja 1:14–18; 2:1–3, sitert.]» Manuscript Releases, bind 14, 91.

I dette særlige avsnittet henviser søster White til Sefanjas bok, og ved å gjøre dette føyer hun noe til den profetiske forbindelsen mellom Daniels bok kapittel to og kapittel tre. Sefanja fastslår at Guds folk skal samle seg før forordningen. Han angir også et basunbudskap, som er et symbol på et advarselsbudskap som er rettet mot byene (statene) og tårnene (menighetene). Han angir en samling, som er det elementet av de «sju tider» som finner sted når bønnen i Tredje Mosebok tjueseks blir frembåret. Han peker på et «folk som ingen ønsker», samtidig som han understreker ankomsten av Guds utøvende dom, som begynner ved søndagsloven og tiltar helt frem til Kristi annet komme.

Det som går forut for søndagslovens dekret, er dannelsen av dyrets bilde. Dannelsen av dyrets bilde er den synlige prøven som møter dem av Guds folk som tidligere har bestått kostholds-prøven. Før dekretet, som er den tredje (lakmustesten), kalles Guds folk, som Sefanja identifiserer som en «nasjon som ikke er ønsket», til å samle seg sammen. Esekiels første profeti er innsamlingsbudskapet, men det fullbyrdes bare for dem som erkjenner sin adspredte tilstand og ber bønnen i Tredje Mosebok tjueseks, slik Daniel gjorde i kapittel ni.

Herrens store dag er nær, den er nær og kommer hastig, ja, lyden av Herrens dag; den veldige mann skal der rope bittert. Den dagen er en vredens dag, en dag med trengsel og angst, en dag med ødeleggelse og fordervelse, en dag med mørke og mulm, en dag med skyer og tykt mørke, en dag med basun og krigsrop mot de befestede byene og mot de høye tårnene. Og jeg vil føre trengsel over menneskene, så de skal gå omkring som blinde, fordi de har syndet mot Herren; og deres blod skal øses ut som støv, og deres kjøtt som skarn. Verken deres sølv eller deres gull skal kunne redde dem på Herrens vredes dag; men hele landet skal fortæres ved hans nidkjærhets ild; for han skal gjøre ende, ja, en hastig ende, på alle dem som bor i landet. Kom sammen, ja, kom sammen, du folk som ingen attrår; før domsordet føder, før dagen farer forbi som agner, før Herrens brennende vrede kommer over dere, før Herrens vredes dag kommer over dere. Søk Herren, alle dere jordens saktmodige, som har øvet hans rett; søk rettferdighet, søk saktmodighet: kanskje dere skal skjules på Herrens vredes dag. Sefanja 1:14–2:3.

En «mektig mann» i Skriftene er en mann med makt, og den første omtalen av en «mektig mann» er Gideon.

Og Herrens engel kom og satte seg under eiken i Ofra, som tilhørte abiesritten Joas. Og hans sønn Gideon tresket hvete i vinpressen for å skjule den for midianittene. Da åpenbarte Herrens engel seg for ham og sa til ham: Herren er med deg, du djerne stridsmann. Og Gideon sa til ham: Å, min herre, dersom Herren er med oss, hvorfor har da alt dette hendt oss? Og hvor er alle hans undergjerninger som våre fedre fortalte oss om da de sa: Førte ikke Herren oss opp fra Egypt? Men nå har Herren forlatt oss og gitt oss i midianittenes hånd. Da vendte Herren seg til ham og sa: Gå i denne din kraft, og du skal frelse Israel av midianittenes hånd. Har ikke jeg sendt deg? Men han sa til ham: Å, min herre, hvordan skal jeg kunne frelse Israel? Se, min slekt er den ringeste i Manasse, og jeg er den yngste i min fars hus. Og Herren sa til ham: Sannelig, jeg vil være med deg, og du skal slå midianittene som én mann. Dommerne 6:11–16.

I Sefanja skal den veldige mann, som også er Gideon, rope bittert. Ordet «rope» er et symbol på Midnattsropet i de siste dager, og ordet «bittert» representerer rettferdig indignasjon. Gideon, eller Sefanjas «veldige mann», er et symbol på Elias-budskapet, som har ansvaret for å vise Guds folk deres synder, og selvfølgelig også deres fedres synder.

Rop høyt, spar ikke, løft din røst som en basun og kunngjør mitt folk deres overtredelse og Jakobs hus deres synder. Jesaja 58,1.

Alle profetene er samstemte med hverandre i de siste dager, så trompetbudskapet hos Jesaja er også «ropet» fra den veldige mannen hos Sefanja, som er Gideon, og de identifiserer alle Elias-budbæreren og hans verk i de siste dager. Hos Jesaja identifiserer de følgende vers deres synder som formastelse, for de tror at de faktisk tilber og tjener Herren.

Likevel søker de meg daglig og har sin lyst i å kjenne mine veier, lik et folk som øvde rettferdighet og ikke forlot sin Guds bud: de ber meg om rettferdighetens bud; de har sin lyst i å komme nær til Gud. Jesaja 58:2.

Den mektige manns bitre rop er budskapet i Midnattsropet, som innbefatter åpenbaringen om at 18. juli 2020 var en formastelig synd mot Herren som må omvendes fra og bekjennes. Kjerneinnholdet i Midnattsropets budskap er dannelsen av dyrets bilde og den påfølgende dommen som ved islam bringes over De forente stater, og deretter over verden.

Når bønnen i 3 Mosebok tjueseks fullbyrdes ved slutten av de tre og en halv dages ørken i Åpenbaringen elleve, vil det kostbare og det usle bli skilt fra hverandre. De kloke og de dårlige jomfruene vil enten ha den gyldne oljen eller ikke, og på den tiden vil de være som Gideons «én mann». Ifølge Sefanja skal Gideon, som er Elia, som er Esekiel, som er den mektige mannen, før søndagslovsdekretet frembære Midnattsropets budskap, i forbindelse med bitterheten ved å vise Guds folk deres synd i å ha deltatt i forutsigelsen om 18. juli 2020, og deres uberettigede forsøk på å rettferdiggjøre sin forutsigelse etter at den fullstendig slo feil.

Sefanja identifiserer en sammenkomst av Guds folk i de siste dager som går forut for søndagslovdekretet. Sammenkomsten er også fremstilt ved Esekiels første profeti i kapittel

trettisju.

Så profeterte jeg slik jeg var blitt befalt; og mens jeg profeterte, hørtes en lyd, og se, det ble en rystelse, og benene kom sammen, hvert ben til sitt ben. Og da jeg så til, se, sener og kjøtt kom over dem, og huden dekket dem ovenfra; men det var ikke ånde i dem. Esekiel 37:7, 8.

Esekiel profeterte til de tørre ben som lå døde i gaten i den byen i Åpenbaringen kapittel elleve, hvor også vår Herre ble korsfestet. Først blir de samlet sammen.

Og deres døde legemer skal ligge på gaten i den store stad, som i åndelig forstand kalles Sodoma og Egypt, hvor også vår Herre ble korsfestet. Og folk av stammer og ætter og tungemål og nasjoner skal se deres døde legemer i tre og en halv dag, og ikke tillate at deres døde legemer blir lagt i grav. Og de som bor på jorden, skal glede seg over dem og fryde seg, og de skal sende gaver til hverandre; for disse to profetene plaget dem som bodde på jorden. Åpenbaringen 11:8–10.

De er samlet idet de tre og en halv dagene går mot sin avslutning. De tre og en halv dagene representerer ventetiden i Matteus kapittel tjuefem, men de er også adspredelsen i de «sju tider» i Tredje Mosebok tjuseks. De som er samlet, har tidligere vært spredt, og Sefanja identifiserer dem som et «folk som ingen attrår». Folket som ingen attrår, er dem som har vært døde på gatene mens verden gledet seg over deres døde legemer, men som blir samlet sammen og deretter blir det folk som er angrepsmålet for de siste dagers dragemakt, de som opphøyer Tyrus' skjøge som sitt hode.

En sang eller salme av Asaf. Ti ikke, Gud; vær ikke taus, og vær ikke stille, Gud! For se, dine fiender lar det storme, og de som hater deg, løfter hodet. Med svikeyfullt rådslag har de lagt planer mot ditt folk, og de rådslår mot dine skjulte. De sier: Kom, la oss utrydde dem, så de ikke mer er et folk, så Israels navn ikke lenger blir husket. For de har rådført seg sammen med ett sinn; de har sluttet forbund mot deg. Salme 83:1–5.

Deres hensikt er å ta det åndelige Israel i de siste dager og kaste dem inn i Nebukadnesars brennende ovn. Når de døde ben først hører Jesajas «røst», som roper budskapet i Midnattsropet, befinner de seg fremdeles i ørkenen i de tre og en halv dagene. Deretter må de velge om de vil ta imot eller forkaste Trøsteren som Kristus lovet å sende, og som overbeviser dem om deres synd den 18. juli 2020.

Trøst, trøst mitt folk, sier deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem, og rop til henne at hennes strid er fullendt, at hennes misgjerning er tilgitt; for av Herrens hånd har hun fått dobbelt for alle sine synder. En røst lyder: I ørkenen: Rydd Herrens vei, gjør i ødemarken en jevn vei for vår Gud! Hver dal skal heves, og hvert fjell og hver haug skal senkes; det krokete skal bli rett, og de ulendte steder til slette marker. Og Herrens herlighet skal åpenbares, og alt kjød skal se det sammen; for Herrens munn har talt. Jesaja 40:1–5.

Avsnittet som identifiserer arbeidet til røsten som roper i ødemarken, inneholder svært detaljerte opplysninger. Hans budskap vil være basert på en åpenbaring av Kristi karakter, slik dette fremstilles ved det forhold at «herligheten», som er Kristi karakter, skal åpenbares. Jesu Kristi åpenbaring, som blir avforseglet like før nådetidens avslutning, er en avforsegling av Kristi

karakter, slik den fremstilles ved det element i Hans karakter som betegnes som Alfa og Omega. Det vil også bli åpenbart at Hans karakter er «sannhet».

En annen detalj er at når røsten begynner å rope, er han fremdeles i ødemarken under de tre og en halv dagene, for han roper i ødemarken. Profetisk sett, når hans verk begynner, er de to vitnene fremdeles døde i gaten som går gjennom Esekiels dal. Et annet særskilt faktum er at når røsten begynner sitt verk, skal hele verden ha tilgang til budskapet. En annen iakttagelse er at budskapet gis i de siste dagers periode, når Kristus utsletter syndene til de hundre og førtifire tusen, for deres misgjerning er tilgitt. Det sørgelige faktum som også åpenbares «linje på linje», er at bare de som oppfyller evangeliets krav, vil motta den tilgivelsen som fullbyrdes i denne historien.

Bare de som reagerer på de krav som er knyttet til bønner i 3. Mosebok 26, vil få sine synder og sine fedres synder utslettet, for de skal ha mottatt «dobbelte for alle hennes synder». Herrens «hånd», som er knyttet til deres synder og deres fedres synder, er et symbol på den første skuffelsen, da Herren holdt sin hånd over en feil som frembrakte den første skuffelsen. I millerittisk historie hindret Hans hånd Guds folk i å se en skjult sannhet. Hans hånd i denne historien representerte Hans guddommelige forsyn. I de siste dager representerer Hans hånd Guds folks forkastelse av en åpenbart sannhet ved Guds folk, og Hans hånd representerer da Hans guddommelige dom.

Med stemmen i Esekiels første profeti blir de døde føyd sammen, men står ennå ikke som en veldig hær. Den andre profetien i Esekiel kapittel trettisju fullbyrder dette ved å bringe ånden som kommer fra de fire vinder.

Da sa han til meg: Profeter til vinden, profeter, menneskesønn, og si til vinden: Så sier Herren Gud: Kom fra de fire vinder, du åndepust, og blås på disse drepte, så de kan bli levende. Så profeterte jeg slik han hadde befalt meg, og åndepusten kom inn i dem, og de ble levende og reiste seg opp på sine føtter, en overmåte stor hær. Da sa han til meg: Menneskesønn, disse ben er hele Israels hus. Se, de sier: Våre ben er fortørket, og vårt håp er gått tapt; vi er avskåret. Profeter derfor og si til dem: Så sier Herren Gud: Se, mitt folk, jeg vil åpne deres graver og føre dere opp av deres graver og bringe dere inn i Israels land. Og dere skal kjenne at jeg er Herren, når jeg har åpnet deres graver, mitt folk, og ført dere opp av deres graver. Og jeg skal gi min Ånd i dere, og dere skal bli levende, og jeg skal la dere bo i deres eget land. Da skal dere kjenne at jeg, Herren, har talt det og fullført det, sier Herren. Esekiel 37:9–14.

Den ånd i Esekiels profeti er beseglingsbudskapet, for den kommer fra de fire vinder.

Og etter dette så jeg fire engler stå på jordens fire hjørner, og de holdt jordens fire vinder tilbake, for at ingen vind skulle blåse over jorden, heller ikke over havet, heller ikke over noe tre. Og jeg så en annen engel stige opp fra øst, med den levende Guds segl; og han ropte med høy røst til de fire englene, som det var gitt å skade jorden og havet, og sa: Skad ikke jorden, heller ikke havet, heller ikke trærne, før vi har beseglet vår Guds tjenere på deres panner. Åpenbaringen 7:1–3.

De fire vinder kommer fra øst, og profetisk er islam både «østvinden» og «Østens barn». Esekiels «åndepust», som forvandler de formede legemene til «en stor, overmåte stor hær», er budskapet

som besegler de hundre og førtifire tusen. Beseglingsbudskapet i Åpenbaringen kapittel syv kommer fra øst. Dette budskapet er Midnattsropsbudskapet, og Sefanja identifiserer det som basunens «krigsrop mot de befestede byer og mot de høye tårn».

Et tårn er et symbol på kirken.

«I lignelsen representerte husbonden Gud, vingården det jødiske folket, og gjerdet den guddommelige lov som var deres beskyttelse. Tårnet var et symbol på tempelet.» Alfa og Omega, 597.

En by er et rike i Bibelens profeti. Pavemakten er «Babylon», «den store by». Frankrike og deretter Amerikas forente stater er «den store by» med «Sodoma og Egypt». Jerusalem er «den store by» som kommer ned fra himmelen. Sefanjas budskap er rettet mot byene og tårnene, eller mot foreningen av kirke og stat, som per definisjon er dyrets bilde. Det er det «hemmelige» budskapet i Daniels bok kapittel to.

Like før søndagslovsdekretet, det vil si Nebukadnesars prøve med gullstøtten i Daniels bok kapittel tre, våkner de døde legemene og blir forvandlet til en mektig hær for å forkynne budskapet som identifiserer og motsetter seg dannelsen av forbindelsen mellom kirke og stat, samtidig som det også identifiserer at islam er det forsynets redskap som Gud benytter for å fullbyrde sin dom over dem som håndhever søndagshelligholdelse, slik han har gjort i tidligere historie. Budskapet identifiserer at når bildet er fullt utviklet og håndhever dyrets merke, vil dommen bli fullbyrdet.

Det finnes ingen direkte henvisning i Daniel kapittel tre til dyrets bilde, som leder frem til og når sin modenhet ved søndagsloven, men det kan ikke finnes et tredje budskap uten et første og et annet, for Daniel kapittel to må inngå i åpenbaringen av de sannheter som er framstilt i Daniel kapittel tre. «Hemmeligheten» i billedrømmen i kapittel to identifiserer Guds folk idet de kommer til å erkjenne de livs- og dødsmessige konsekvensene av Nebukadnesars bilde av dyret.

Helliggjort logikk krever at når Nebukadnesar bestemte at han skulle holde en innvielsesseremoni for sitt gullbilde, måtte bildet først bygges, og musikerne måtte øve på musikken de skulle spille ved seremonien. Det måtte foregå forberedende byggearbeid over en viss tid med utgravning, et fundament lagt, stillaser og arbeidere som kom og gikk, og denne forberedelsen var dannelsen av bildet fra Nebukadnesars drøm; men Nebukadnesars stolthet bestemte seg for å lage et bilde av bare ett dyr, ikke av alle rikene i Bibelens profeti. Oppføringen av dette bildet er den prøven som Guds folk må bestå før nådetiden avsluttes, og før de blir beseglet, før musikken spiller.

Helliggjort logikk viser også at Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego ikke var de eneste hebraiske slavene som var vitne til de forberedelser som på forhånd ble gjort til innvielsen av gullstøtten. De var ganske enkelt de eneste hebreerne som forstod rekkevidden av disse forberedelsene som en advarsel om liv og død, og som gjorde sine egne personlige forberedelser til den kommende krisen.

I avsnittet fra Søster White i begynnelsen av denne artikkelen knytter hun ikke bare Sefanjas påbud til Nebukadnesars gullbilde og søndagsloven, hun identifiserer også Jesajas urettferdige påbud.

Ve dem som fastsetter urettferdige lover, og som nedskriver undertrykkelse som de har foreskrevet, for å bøye de trengende bort fra retten og ta retten fra de fattige blant mitt folk, så enkene kan bli deres bytte, og de kan plyndre de farløse! Og hva vil dere gjøre på hjemsøkelsens dag, og i den ødeleggelse som skal komme langveisfra? Til hvem vil dere flykte for hjelp? Og hvor vil dere gjøre av deres herlighet? Jesaja 10:1–3.

Jesajas «urettferdige lovbud» er søndagsloven, og den er «hjemsøkelsens dag» og «ødeleggelse» for De forente stater, for «nasjonalt frafall» blir etterfulgt av «nasjonal ruin». Ifølge Jesaja skal ved søndagsloven, som også er Nebukadnesars gullbilde, «ødeleggelsen» «komme fra det fjerne».

Kom dette i hu, og vis dere som menn; ta det igjen til hjertet, dere overtredere. Kom de tidligere ting i hu, fra fordums tid; for jeg er Gud, og det er ingen annen; jeg er Gud, og det er ingen som meg, jeg som forkynner enden fra begynnelsen, og fra fordums tid det som ennå ikke er skjedd, og sier: Mitt råd skal bli stående, og all min vilje vil jeg fullbyrde; jeg som kaller en rovfugl fra øst, den mann som fullbyrder mitt råd, fra et fjernt land. Ja, jeg har talt det, og jeg vil også føre det ut i livet; jeg har fattet planen, og jeg vil også gjøre det. Hør på meg, dere hårdhjertede, dere som er langt borte fra rettferdigheten: Jeg lar min rettferdighet komme nær; den skal ikke være langt borte, og min frelse skal ikke drøye; og jeg vil gi frelse i Sion, for Israel, min herlighet. Jesaja 46:8–13.

Jesaja plasserer dette avsnittet ved slutten av ventetiden, for da skal hans «frelse» ikke lenger «dryge». Det er ved slutten av de tre og en halv dagene i Åpenbaringen 11. Slutten på ventetiden markeres ved ankomsten av budskapet om midnattsropet, når Esekiels store hær reiser seg opp. Når de reiser seg opp, blir de løftet opp som et banner i Åpenbaringen kapittel 11.

Og etter tre og en halv dag kom livets Ånd fra Gud inn i dem, og de stod på sine føtter; og stor frykt falt på dem som så dem. Og de hørte en høy røst fra himmelen som sa til dem: Kom hit opp. Og de fór opp til himmelen i en sky; og deres fiender så dem. Og i samme stund kom det et stort jordskjelv, og tiendedelen av byen falt, og i jordskjelvet ble sju tusen mennesker drept; og de som var igjen, ble grepet av frykt og gav himmelens Gud ære. Det andre ve er over; og se, det tredje ve kommer snart. Åpenbaringen 11:11–14.

De to vitner i Åpenbaringen kapittel elleve stiger opp til himmelen som banneret, i samme stund som jordskjelvet, som er søndagsloven. På den tid, eller som Johannes sier, «i den stund», kaller Gud ifølge Jesaja, kapittel førtiseks, på «mannen» som fullbyrder Hans råd, han som også er «en glupsk fugl fra øst». Den glupske fuglen, det vil si «mannen» Gud benytter til å fullbyrde Sitt råd, kommer fra «et land langt borte». I Jesaja kapittel ti, på tiden for det «urettferdige påbud» som er søndagsloven, kommer «ødeleggelsen» over De forente stater fra «det fjerne». «Øst» er et symbol på islam, for i profetien er de begge både «østens barn» og «østavinden». En «fugl» i profetien er en religion, slik det fremstilles ved at Babylon er et bur fullt av hatefulle og urene fugler. Den «glupske fuglen» som kommer fra et land langt borte i øst, er islams religion.

Og han ropte med høy røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og er blitt en bolig for djevler og et tilholdssted for hver uren ånd og et bur for hver uren og avskyelig fugl. Åpenbaringen 18:2.

Den trefoldige foreningen i det moderne Babylon representerer tre styreformer, og også tre former for religion. De forente nasjoners religion er spiritualisme, De forente staters religion er frafallen protestantisme, og pavens religion er katolisisme. Alle disse religiøse retningene blir stundom symbolisert som kvinner, men også som fugler. Det er De forente nasjoners religiøse og politiske makt, med De forente stater som den fremste kongen, som setter pavedømmet på jordens trone. I Sakarjas bok er det to fugler som oppretter paven, han som av apostelen Paulus i Andre Tessalonikerbrev blir identifisert som «den lovløse».

Så gikk engelen som talte med meg, fram og sa til meg: Løft nå dine øyne og se hva dette er som kommer fram. Og jeg sa: Hva er det? Og han sa: Dette er en efa som kommer fram. Og videre sa han: Dette er deres skikkelse over hele jorden. Og se, et talent bly ble løftet opp; og dette er en kvinne som sitter midt i efaen. Og han sa: Dette er ugudeligheten. Og han kastet den ned i midten av efaen; og han kastet blyloddet over åpningen på den. Da løftet jeg opp mine øyne og så, og se, to kvinner kom fram, og vinden var i deres vinger; for de hadde vinger som storkens vinger. Og de løftet efaen opp mellom jorden og himmelen. Da sa jeg til engelen som talte med meg: Hvor bærer disse efaen hen? Og han sa til meg: For å bygge den et hus i Sinears land; og det skal bli reist og satt der på sin egen grunnvoll. Sakarja 5:5–11.

En efa er en kurv som brukes til måling. De to kvinnene som setter efaen, eller kurven som pavedømmet sitter midt i, er to kirker. To religioner skal ta den religionen som i Bibelen er definert som «den lovløse», og bygge henne et hus i Sinears land. Sinear er et annet navn på Babylon, og den katolske kirke er Babylon den store i de siste dager.

De to kvinnene som «grunnfester» den ugudelige kvinnen i Babylon, har «vind i vingene». Disse kvinnene er også fugler, for de har «vinger», og deres begrunnelse for å plassere kvinnen er islams «vind», for islam samler hver manns hånd. Kvinnen som løftes opp, har vært fanget i efaen siden sitt dødelige sår i 1798, for det var blitt lagt et blylodd over åpningen på efaen hun befant seg i. Men når musikken til Nebukadnesars tilbedelsesseremoni begynner, fjerner de to kvinnene av frafallen protestantisme og spiritisme blyloddet og løfter opp det åttende hodet, som er av de sju.

«Når vi nærmer oss den siste krisen, er det av avgjørende betydning at harmoni og enhet råder blant Herrens redskaper. Verden er fylt av storm og krig og splid. Likevel skal folket under ett overhode — pavemakten — forenes for å stå Gud imot i hans vitners person. Denne sammenslutningen blir sementert av den store frafalne. Mens han søker å forene sine redskaper i krig mot sannheten, vil han arbeide for å splitte og spre dens forsvarere. Misunnelse, onde mistanker og ond tale blir tilskyndet av ham for å frembringe uenighet og tvedrakt.»
Testimonies, bind 7, 182.

Den trefoldige union løfter pavedømmet opp som overhode, for de har til hensikt å ødelegge den uønskede nasjonen.

For se, dine fiender lar et oppstyr oppstå, og de som hater deg, har løftet hodet. De har fattet listig råd mot ditt folk og rådslått mot dine skjulte. De har sagt: Kom, la oss utrydde dem, så de ikke mer er et folk, for at Israels navn ikke lenger skal bli ihukommet. Salme 83:2–4.

En fugl er en religion, og den «rovgriske fuglen fra øst» som Gud kaller ved «stunden» for søndagsloven, når budskapet om midnattsropet blir forkynt, er islam. Derfor kommer islams «tredje ve» hurtig, nettopp i den stund da de oppstandne døde stiger opp til himmelen som banneret. Det er derfor Jesaja i vers én av kapittel ti sier: «Ve» over dem som kunngjør urettferdige påbud. «Veene» i Åpenbaringen er islam, og islam er den forsynsmessige dommen, eller redskapet, eller staven (Jesaja 10:5) som Gud bruker til å straffe De forente stater for å håndheve søndagstilbedelse.

Jesaja kapittel førtiseks identifiserer «rovfuglen fra øst» som «mannen som fullbyrder mitt råd». Den «mannen» er islam, og han kalles «fra et land langt borte», for Gud «har fattet råd» om å dømme De forente stater, og deretter verden, for håndhevelsen av søndagen, slik Han gjorde i tidligere tider med det hedenske Roma og de første fire basunene, og deretter med det pavelige Roma i den femte og sjette «Ve»-basun. Hans hensikt i Jesaja kapittel førtiseks er å kalle på «rovfuglen fra øst», og Han underretter sitt folk, som ønsker å forstå Hans råd og hensikt: «Kom de tidligere ting i hu, fra fordums tid; for jeg er Gud, og det er ingen annen; jeg er Gud, og ingen er lik meg, jeg som forkynner enden fra begynnelsen, og fra fordums tid det som ennå ikke er skjedd, og sier: Mitt råd skal bli stående, og all min vilje vil jeg gjøre.»

I vers tre i Jesaja kapittel ti nedtegner Jesaja tre viktige spørsmål:

Og hva vil dere gjøre på hjemsøkelsens dag, når ødeleggelsen kommer langveisfra? Hvem vil dere flykte til for hjelp, og hvor vil dere gjøre av deres herlighet? Jesaja 10:3.

Det siste spørsmålet fastslår at det herlige landet mister sin herlighet ved den urettferdige forordningen. De forente staters herlighet er Grunnloven, som blir fullstendig omstyrtet ved søndagsloven.

«Og Grunnloven garanterer folket retten til selvstyre ved å fastsette at representanter valgt ved folkets stemmegivning skal vedta og håndheve lovene. Religionsfrihet ble også innrømmet, idet enhver mann fikk tillatelse til å tilbe Gud i samsvar med sin samvittighets bud. Republikanisme og protestantisme ble nasjonens grunnleggende prinsipper. Disse prinsippene er hemmeligheten bak dens makt og fremgang.» The Great Controversy, 441.

Det er grunnloven som identifiserer den herligheten som blir liggende i støvet ved søndagsloven.

«Når den nasjon som Gud har virket for på en så forunderlig måte, og som Han har bredt Den Allmektiges skjold ut over, forlater protestantiske prinsipper og gjennom sin lovgivende myndighet gir romvesenet anerkjennelse og støtte ved å innskrenke religionsfriheten, da vil Gud virke i sin egen kraft for sitt folk som er trofast. Roms tyranni vil bli utøvd, men Kristus er vår tilflukt.» Testimonies to Ministers, 206.

Ved Jesajas «urettferdige påbud», som er søndagsloven, er De forente staters herlighet borte, og dette besvarer umiddelbart Jesajas annet spørsmål idet landet profetisk flykter til De forente nasjoner, tikongeforbundet i Åpenbaringen kapittel sytten, for å få hjelp til å håndtere islams angrep i det tredje «Ve». Det første av de tre spørsmålene identifiserer rammen for den ødeleggelsen som søndagsloven forårsaker, og som får De forente stater til å begynne sitt neste

verk med å tvinge hele verden til å godta foreningen av kirke og stat, slik dette fremstilles ved sammenslutningen av De forente nasjoner og Den katolske kirke, med paven i kontroll over det vanhellige forholdet. Den kaller denne ødeleggelsen «hjemsøkelsens dag». Alle disse profetiske realitetene er i samsvar med Nebukadnesars innvielsesseremoni for gullbildet.

Vi vil fortsette med kapittel tre i Daniel i den neste artikkelen.

«I fortellingen om Nebukadnesar og Belsasar taler Gud til menneskene i dag. Den fordømmelse som skal ramme jordens innbyggere i denne tid, vil komme på grunn av deres forkastelse av lyset. Vår fordømmelse i dommen vil ikke skyldes at vi har levd i villfarelse, men at vi har forsømt de himmelsendte anledninger til å oppdage sannheten. Midlene til å bli fortrolig med sannheten er innen alles rekkevidde; men lik den nytelsessyke, egenkjærlige kongen vier vi mer oppmerksomhet til det som behager øret, tilfredsstiller øyet og metter ganen, enn til det som beriker sinnet, sannhetens guddommelige skatter. Det er gjennom sannheten at vi kan besvare det store spørsmålet: 'Hva må jeg gjøre for å bli frelst?'» Bible Echo, 17. september 1894.